

lige Bidrag kunne anbringes paa en Anstalt, uden at Bidragene betragtes som Fattighjælp. Den saaledes foreslaaede Udvidelse af den omhandlede Lovbestemmelse er nærmest foranlediget ved et herom til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet indgivet Andragende fra Bestyrelsen for „Diakon- og Epileptikerhjemmet“ i Nyborg, en Anstalt, der er bestemt til at optage epileptiske, ikke egentlig aandsvage Dreng, og til hvis Drift bemeldte Ministerium ved Forslag til Finanslov for Finansaaret 1901—1902 § 21 IV. G. g. søger udvirket en aarlig Statsunderstøttelse af 500 Kr. En Lovforandring som den foreslaaede vil i høj Grad kunne fremme den paagældende Stiftelses Virksomhed, da de epileptiske Børn, som søges helbrede paa Anstalten, regelmæssigt maa indlægges for vedkommende Kommunes Regning, og Betalingens Karakter af Fattighjælp ofte vil afholde Børnenes Forældre fra at søge den fornødne Hjælp til Indlæggelsen, hvortil kommer, at Børn, der lide af Epilepsi, ifølge Udtalelser af det fgl. Sundhedskollegium kunne opnaa Helbredelse ved i rette Tid at undergives rationel Behandling paa særlig dertil indrettede Anstalter; der er da formentlig god Grund for Lovgivningsmagten til ved den foreslaaede Tilføjelse til Fattiglovens § 61 at støtte Bestræbelserne for allerede i en tidlig Alder at bekæmpe denne Sygdom. Ogsaa for voksne Epileptikers Vedkommende har Trangen til lærige Helbredelsesanstalter i de senere Aar gjort sig stærkt gældende, saaledes at adskillige Anstalter af denne Art dels ere, dels agtes oprettede. For saa vidt muligt tillige at fremme Oprettelsen og Benyttelsen af Anstalter for voksne Epileptikere, der undertiden kunne være meget farlige for deres Omgivelser, er det foreslaaet at tillægge Epileptikere i Almindelighed (baade Børn og voksne) den i Fattiglovens § 61 omhandlede Begunstigelse. Det maa endnu bemærkes, at Epilepsi, efter hvad af Sundhedskollegiet er oplyst, ikke behøver at være forenet med Sindssyge eller Idioti og saaledes ikke kan henføres under ovennævnte Regel, medmindre udtrykkelig Lovhjemmel herfor tilvejebringes.

Sigende Betragtninger som ovenanført for Epileptikers Vedkommende have begrundet Optagelsen af vansøre og lemlæstede i nærværende Forslag. Den private Forsorg for denne Klasse af hjælpeløse Personer er forlængst bleven støttet af Staten, idet „Samfundet, som antager sig vansøre og lemlæstede“, modtager et aarligt Tilskud af 22,500 Kr. Ligeledes er det senere i Kjøbenhavn oprettede „Hjem for vansøre“, der

har sat sig til Opgave at skaffe de vansøre, navnlig de udenbys boende, et betryggende Opholdssted i den Tid, hvori de af „Samfundet“ hjælpes med Undervisning og Lægetilsyn, siden Finansaaret 1899—1900 blevet understøttet af Staten med et aarligt Beløb, som Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet paa Forslag til Finanslov for Finansaaret 1901—1902 søger forhøjet til 15,000 Kr. Da de nævnte Institutioners Virksomhed tildels er afhængig af de Kontingenter, som de modtage fra vedkommende Kommuner, vil det ogsaa for deres Vedkommende være ønskeligt, at Hensynet til Fattiglovgivningen ikke skal være en Hindring for, at netop de til Hjælp mest trængende vansøre og lemlæstede kunne nyde godt af den Bistand, der tilbydes dem.

Det har været under Overvejelse i nærværende Forslag at optage en yderligere Udvidelse af Bestemmelsen i Fattiglovens § 61, saaledes at denne tillige blev gjort anvendelig paa de i Paragraffen nævnte hjælpeløse Personer, der under vedvarende Tilsyn af en Statsanstalt eller af Staten godkendt Anstalt ere anbragte i private Hjem (kontrolleret Familiepleje), saaledes som det sker med et betydeligt Antal af de i Aandsvageanstalterne optagne arbejdsdygtige Individuer, og der kunne vel være Grund til at lette saadan Anbringelse, da den for Stat og Kommune er langt billigere end Anstaltsopholdet (i Reglen kun den halve Udgift) og tillige heldig for de aandsvage, som udenfor Anstalten skulle værne sig til at færdes i det normale Liv. Man har dog ikke dristet sig til at give Forslaget et saadant videre Indhold. Med Hensyn til blinde og døvstumme vilde man ved at udstrække det offentliges Opgave saa vidt i mange Tilfælde gribe ind paa et Omraade, der naturligt bør være forbeholdt den private Velgørenhed. Hvad angaar Idioter, sindssyge, Epileptikere samt vansøre og lemlæstede, maa det erindres, at disses Tilstand frembyder uendelig mange Grader, saa at det vilde blive meget vanskeligt at træffe den rette Grænse for, hvor det offentliges Forpligtelse til at antage sig det enkelte Tilfælde skulde begynde; ikke mindre vanskeligt vilde det blive at afværge, at der i private Plejehjem udøves en uheldig Indflydelse paa de paagældende, navnlig aandsvage og Epileptikere, da det i alt Fald ikke med de forhaandenværende Midler er muligt at kontrollere, om der fra Anstaltens Side føres et tilstrækkeligt indgaaende Tilsyn med Plejestederne. Hertil kommer særligt for vansøres og lemlæstedes Vedkommende, at medens de bestaaende Anstalters Hovedformaal er at lære de indlagte saa megen